

har jeg ikke kunnet tænke paa; men jeg har sagt, at den ikke vilde undlade at vække Forskyrrelse i Sognene. Dette er, troer jeg, tilstrækkeligt til at vise, at der er taget lidt let paa Ting, der vare sagte med nogen Overveielse i en bestemt Form. — Jeg skal blot endnu tilføie, at denne Lov ikke er beregnet paa fattige og tyndt befolkede Egne; der kan den ikke komme til Anvendelse.

Ploug: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Ploug: Det gjør mig meget ondt, hvis jeg har misforstaaet den ærede Taler, men jeg kan dog ikke i det, han ophyste, see nogen meget væsentlig Misforstaaelse. Hvad angaaer det Udtryk „undergrave Sognemenighederne“, saa maa jeg tilstaae, at jeg har nedstrevet det i det Dieblit, det ærede Medlem sagde det. Det er muligt, at jeg har hørt feil, men jeg har virkelig hørt det.

Prieger: Jeg trøer, det var en Ordombytning, en noget løs Maade, hvorpaa det ærede Medlem omsatte visse prægnante Udtryk, som vare brugte af vor fælles Collega fra Kjøbenhavn (Madvig), der især fremkaldte Indsigelsen. Der er visse Udtryk, netop i det Forhold, hvori vi her bevæge os, med Hensyn til hvilke det ikke godt gaaer an at foretage saadanne Omfætninger; men det være nu, som det vil. Det er en noget egen Situation, hvori Landstinget i denne Sag er stillet; det er baade en noget spændende og noget spændt Situation. Der er, som vi Alle vide, kommet et Regjeringsforslag til os fra det andet Thing, og som der er vedtaget, hvad der og er fremhævet, om ikke uden Indsigelse, saa dog med et ikke ringe Overtal af Stemmer; dette Forslag angaaer et Forhold, som, hvor uenig man end ellers kan være om den nærmere Begrændsning og Bestemmelse af Kirkens indre Anliggender, dog utvivlsomt maa siges at henhøre dertil. Fastsættelsen af Omraadet for Kirkens indre Anliggender kan jo uægtelig være Gjenstand

for meget forskjellig Opfattelse; jeg har idetmindste hørt den høitærede Kirkeminister meget bestemt drage Spørgsmaal hen under dette Omraade, som efter min Overbeviisning i det nittende Aarhundrede paa ingen Maade kunde henregnes dertil, f. Ex. da han paaberaabte sig Loven af 2den Mai 1855 om Udstrivning af Skolen; men hvor snevert man endog drager Grændsen, saa troer jeg dog, det maa erkjendes, at der her i nærværende Lovforslag behandles et Forhold, som hører til Kirkens indre Anliggender. Ligeoverfor et Lovforslag om saadanne Anliggender er der — ikke indgivet en Adresse til Thinget, men der er blevet os meddeelt en saakaldet fælles Udtalelse af samtlige Rigets Biskopper; jeg siger samtlige Rigets Biskopper, thi for Tiden maa vel — jeg veed ikke nøie, hvad der er det strengt kirkeretlige Udtryk, jeg tager det altsaa ganstke jevnt factiff —, for Tiden maa vel Aalborg Bispestol siges ikke at være besat; det er jo nemlig umuligt at betragte den fungerende Kirkeminister som Biskop over Aalborg Stift i dette Dieblit. Jeg antager vel, at han ikke har opgivet dette Embede, men han er ikke fungerende. Det er altsaa samtlige Rigets Biskopper, som i en fælles Udtalelse om et saadant Lovforslag have yttret sig paa den Maade, som vistnok vil være samtlige Thingets Medlemmer bekendt, have udtalt sig advarende — jeg kjender ikke den Sprogbrug, hvorefter der i dette Ord skulde ligge noget skrænkende eller Anmassende —, udtalt den Anskuelse, at der efter deres Skjøn ved dette Lovforslag ikke stæer den danske Folkekirke, det danske Folk eller Danmarks Riges Grundlov Ret og Skjel. Det er denne efter min Overbeviisning i et kirkeligt Anliggende meget alvorlige Modsatning, ligeoverfor hvilken vi i dette Dieblit ere stillede. Jeg er derfor aldeles enig med den høitærværdige Minister, naar han i Slutningen af sit første Foredrag har udtalt den Forventning, at denne Sag vil blive ført videre og blive gjort til Gjenstand for nøie Overveielse. Jeg tilføier, at jeg er ganstke enig med de flere ærede Medlemmer — jeg inblader mig iøvrigt ikke videre derpaa, men blot dette vil den høitærede Formand tillade mig at sige —, som have udtalt den Anskuelse, at Sagen maa gaae gjennem et Udvalg til den